

Върна се дъдо Златко от пазаръ.

— Какво ни носишъ, дъдо?
— завикаха внучетата.

Погледна дъдо дяволито, за-смѣ се до уши и бръкна въ торбата. Извади една свирка. Ама каква свирка! Още не си я допрѣлъ до устата, и сама засвирва.

— Кой иска тая свирка? — попита дъдо Златко внучитѣ си.

— Азъ! — викна Димчо, раз-бута всички и грабна отъ рж-цетѣ на дъда си свирката.

Бръкна пакъ дъдото въ тор-бата. Извади едно ножче, ама какво ножче! Острилото му свѣти като слънце, а чере-нитѣ му отъ бѣлъ кокалъ.

— Кой иска това ножче?

Преди още нѣкой да свари, Димчо пакъ се впусти.

— Азъ, дъдо! — и грабна ножчето отъ ржцетѣ на дъда си.

Погледна го дъдото намръ-щенъ, извади отъ торбата една шарена въртелешка. Още не я извадилъ, и тя почна да се върти въ въздуха.

— Кой иска тая въртелешка?

— Азъ! — хвърли се пакъ Дим-чо и грабна и въртелешката.

Расърди се много дъдо Злат-ко и рече:

— Все ти ли, Димчо! Щомъ е тѣй, не ща азъ да ви раз-давамъ подарѣцитѣ. Раздѣле-те си ги сами. — И дъдото сложи калпачето на главата си и излѣзе, та седна на двора.

Внучетата се впустина къмъ дъдовата торба — всѣко да си вземе по нѣщо. Но Димчо раз-блѣска всички и грабна тор-бата.

— Всичко е за менъ! — ви-